



Voor de allerliefste moeder en oma

*Pup heeft
de hik*



Hoofdstuk een



Lina was heerlijk aan het dromen.

Ze had een erg leuke droom waarin ze op en neer sprong op de grootste, beste trampoline die ze ooit had gezien. Haar huisdierdraakje, Pup, sprong naast haar mee en piepte en joelde van plezier. Ze sprongen hoger en hoger en hoger, zo hoog dat Lina de wolken kon aanraken.

Hik!

Lina keek opzij naar Pup.

‘Hoorde jij dat ook?’ vroeg ze.

Ze hoorde het weer.

Hik!

En nog een keer. En nog een keer.

Lina werd met een slaperig gekreun wakker. Ze wreef in haar ogen en was even in de war over wat er was gebeurd. En ze wist niet waar ze was.

Waar was de trampoline gebleven? Waarom was er bloemetjesbehang in haar slaapkamer? En wat was dat voor een raar geluid?

Lina ging rechtop zitten en geeuwde. Haar geeuw sloeg om in een glimlach toen ze beter om zich heen keek.

O ja! Ze was de vorige avond samen met Pup bij haar oma blijven slapen! Ze hadden een erg leuke avond gehad. Ze waren met z’n allen op de bank gekropen om samen een film te kijken en popcorn te eten (Pup



had het meeste gehad) en toen had Nani hen in bed gestopt met niet één, niet twee, maar zelfs *drie* verhaaltjes voor het slapengaan, allemaal over draken.

Hik!

‘Pup? Kom eens tevoorschijn,’ zei Lina en ze wiebelde met haar voeten. ‘Ik hoor iets geks en ik weet niet waar dat geluid vandaan komt.’

Pup sliep het liefst diep onder de dekens, dicht tegen Lina's benen aan, maar ze voelde hem nu niet naast zich.

Lina tilde haar dekbed op.

Pup was er niet!

'O,' zei Lina teleurgesteld, want ze had zich zo verheugd op hun ochtendknuffels. Pup was vast vroeg opgestaan en al naar beneden gegaan, naar Nani toe.

Hik!

'Nou hoor ik het weer!' zei Lina en ze krom meteen uit bed om op onderzoek uit te gaan.

Eerst keek Lina in de grote kledingkast. Ze trok de deur open en zag een rek vol met Nani's oude kleren. Die trok Lina vroeger altijd graag aan bij verkleedpartijtjes.

Lina knielde en stak haar handen ver de kast in, tot aan de achterwand. Ze voelde niets, of in elk geval niets wat dat rare *hik*-geluid kon maken.

Lina zocht verder. Ze trok alle lades van een ladekast open en keek in het nachtkastje. Ze controleerde zelfs het raam. Misschien zat het niet goed dicht en piepte het in de wind. Maar het geluid stopte niet.

Ze had wel een idee: ze zou Pup gaan halen. Pup kon haar vast helpen.

Pup had namelijk heel goede oren. Hij hoorde het al wanneer mama twee kamers verderop een zakje met koekjes opende. Hij zou vast in een kwispeling doorhebben waar dat geluid vandaan kwam.

Lina wilde net naar de deur lopen toen ze weer zo'n *hik!* hoorde. Deze keer kwam er meteen nog eentje achteraan: *Hik!*

Ineens begreep Lina wat dat rare geluid was! Het was iemand met de hik! Maar dan... O, Pup!

